

[Guldberg.]

pæisk interesse, og at de ikke mindst er blevet det ved EEF-udvidelsen og ved frihandelsaftalen med Sverige og den, vi håber kommer med Norge. Endvidere at den løsning, som er den bedste fra et dansk synspunkt, og som må gå på øst-vest forbindelser i Danmark, er mindre nærliggende for det europæiske samarbejde end for Danmark, og at det derfor er en vigtig opgave at få forståelse, hvad jeg i og for sig ikke tror er vanskeligt at opnå, i det europæiske samarbejde for, at Danmarks struktur kræver, at denne øst-vest løsning også kan gå ind i det europæiske transportproblem, som vil vokse, og hvor Danmark ellers kan komme til at repræsentere en flaskehals.

I det andet store problem, luftfavneproblemet, må det være uundgåeligt, at de uafklarede spørgsmål vedrørende Kastrup simpelt hen tvinger os til — og det fremgår også af åbningstalen, at det er regeringen klar over — hvad enten vi kan lide det eller ej, at foretage os et eller andet i denne sammenhæng.

Man kan med rette se hele denne opgave også i det europæiske perspektiv, men man kan efter min opfattelse med endnu større ret se den i et skandinavisk perspektiv, både geografisk, men også reelt, for når vi nu gerne fra dansk side, som der er givet udtryk for på mange måder, vil benytte den nye situation til at understrege vores interesse for skandinavisk samarbejde, og når vi i et fælles luftfartsselskab har det største og vigtigste og mest konkrete praktiske eksempel på et samarbejde mellem de 3 skandinaviske lande, er vi altså i Danmark i den mærkelige situation, at vores dispositioner på dette område i en sag, der på en måde rækker ud over vore naturlige ressourcer, næsten har hånds- og halsret over en så vigtig del af det nordiske samarbejde, som der her er tale om.

Jeg måtte, da jeg skulle prøve at bidrage til løsning af disse opgaver, desværre erkende, at der ikke på daværende tidspunkt var noget realistisk grundlag for, at man kunne betragte dette for det fælles samarbejde meget væsentlige spørgsmål som et fælles anliggende. Det var der adskillige grunde til. Jeg tvivler på, at disse grunde er til stede i dag. Jeg vil derfor opfordre ministeren for offentlige arbejder til, selv om dette er no-

get, der har været drøftet tidligere og måske er lagt til side, alligevel at tage det op igen i den nye situation, ikke som en ansøgning fra Danmark om hjælp, men fordi vi er nødt til at løse denne opgave, og det må vi gøre, om det så skal ske i samarbejde eller ej. Men det skal være helt uden for al tvivl, at vi gerne fra dansk side ser et fornuftigt fællesskab om en sådan sag. Dette er en af mulighederne for at enes om et spørgsmål, som jeg erkender ikke er centralt politisk, men somme tider er det nu de fysiske ting, der har en betydelig vægt og styrke også med henblik på fremtiden. Det tror jeg disse sager har, så selv om vi måske får større vanskeligheder i de centrale politiske og økonomiske spørgsmål, vil jeg gerne lægge dette ord ind i debatten med henblik på at forsøge at bidrage til et bredt samarbejde om løsningen af disse problemer.

Adam Møller: Som naturligt er, er der et afsnit i statsministerens åbningstale, der beskæftiger sig med arbejdsmarkedets forhold.

Det kan måske være rigtigt at sige, som det er blevet sagt i debatten her, at afsnittet er i og for sig ret vagt udformet. Det fremgår dog af det, at man mener, det må være arbejdsmarkedets parter, som selv skal finde frem til, hvorledes man skal løse de problemer, som skal behandles i de kommende overenskomstforhandlinger. Jeg mener, man må have lov til at gå ud fra, at regeringen vil tilkendegive, som det også i nogen grad fremgår af det afsnit af åbningstalen her, at der naturligvis er knyttet en meget betydelig samfundsøkonomisk interesse til, på hvilket niveau disse aftaler mellem arbejdsgivere og lønmodtagere bliver truffet.

Men der er i hvert fald ét område, hvor vi må sige at staten og dermed regeringen ikke kan unddrage sig at komme ind i billedet vedrørende arbejdsmarkedets forhold. Det er den del af det, hvor regeringen selv står som arbejdsgiveren over for lønmodtagere inden for statens ramme og inden for den offentlige sektor i det hele taget. Dette fremgår også af det følgende afsnit i åbningstalen, hvor man siger, at der her vil blive gennemført en centralisering. Det vil gælde forhandlingerne både på de områder, hvor staten er direkte arbejdsgiver, og på